

KAPITOLA 2

„Díky bohu, že je pryč!“ ozval se Frankieho táta, když odjížděl a díval se přitom do zrcátka. „Obával jsem se, že by mi to zvíře mohlo ukrást něco z mého náradí!“

„Nebo náš piknik,“ dodala máma. Připravila koš plný párků v rohlíku, sýra a sendvičů se zeleninou, jablek,

lahví s limonádou a Frankieho oblíbených bramborových lupínků. Max strkal čenich do koše pod víko a kolem koutků se mu sbíhaly sliny. Frankie ho odtáhl pryč a Max mu začal olizovat obličej. Jako by na opičího zloděje docela zapomněl. *Nic není důležitějšího než jídlo*, pomyslel si Frankie. *Ale ne pro Maxe.*

„Alespoň, že se nepokusila ukrást Maxe!“ řekl Charlie. Pes přestal Frankieho olizovat a zakňučel.

Frankie zíral na otevřený kufr. Opice stála uprostřed silnice, vřeštěla a držela přitom míč nad hlavou, jako by to byl Anglický pohár.

„Zdá se, že je spokojená sama se sebou,“ řekla Frankieho máma.

Opice pustila míč na zem a kopla do něj. Ten se odkutálel o několik metrů. Opice ze sebe vydala jakýsi zvuk, který se podobal smíchu, a znovu kopla do míče.

„Hraje fotbal!“ zvolala Louisa překvapeně.

Opice se právě chystala znovu kopnout do balónu, když se kolem prohnala jiná a míč jí vzala.

Hodila míč jedné ze svých družek a ta se rychle vyšplhala po kmeni na strom. Frankiemu se její silueta ztratila vysoko v listí, ale uviděl další opice, které si to také zamířily ke stromu.

„Tati, musíš couvnout!“ zvolal Frankie.

„Nebud' hloupý,“ odpověděl mu táta. „Musíme odtud pryč, dříve než udělají nějakou další škodu.“

„Ale...“

„Táta má pravdu,“ řekla Frankieho máma. „Přece se za nimi nemůžeš vyšplhat na strom a sebrat jim ho. Neboj se, koupíme ti nový. Tenhle byl stejně poněkud ošoupaný.“

*O to mi nejde, pomyslel si Frankie.
Tento míč není obyčejný!*

Jakmile opustili výběh s opicemi, Frankieho táta vystoupil z auta a zavřel kufr.

Tu k nim přišla jedna ze zaměstnankyň parku. „Stalo se něco, pane?“ zeptala se.

„Obávám se, že se jedné z opic podařilo otevřít náš kufr a sebrat fotbalový míč mého syna,“ odpověděl jí.

Paní vykulila oči. „Sakryš, ta musela být šikovná. Byla to ta malá?“

„Ano!“ vyhrkl ze sebe Frankie.

„Můžete jí ho nějak vzít, prosím?“

Paní se ušklíbla. „Obávám se, že to byl Momo. To je starý známý rošťák. Nejlepší by bylo podívat se k výběhu klokanů. Ten sousedí s prostranstvím s opicemi – a Momo tam často hází různé věci přes plot.“

„Děkujeme,“ odpověděl Frankie.

„Pojďme!“

„Měla bych jeden návrh,“ obrátila se na Frankieho máma. „Půjdeme tam, až se naobědváme, ano?“

Frankiemu se nechtělo čekat, ale také nechtěl o tajemství kouzelného

míče nic prozradit. Těžko by mu rodiče nebo správci parku uvěřili, že tento míč dokáže otevírat brány do minulosti nebo do jiných světů!

„Nemohli bychom jít hned?“ zeptal se. „Já zas nemám takový hlad.“

„Ani já ne,“ přidala se rychle Louisa.

„Já ano,“ oponoval Charlie. „Ale mohu počkat,“ dodal, když se na něj Louisa nazlobeně podívala.

„Dobrá,“ řekla máma. „Jestliže nedáte jinak. Můžeme se najíst v autě.“

„Jen buďte opatrní, abyste nenadrobili na sedadla,“ dodal otec.